

Phần 5

Chương 17 Xén Tóc Khổng Lồ

Đi vào sâu trong hang được chừng mười mấy mét, tôi bắt đầu gọi to tên của Tôn Kim Nguyên, hy vọng cậu ta sẽ đáp lại, nhưng đã gọi liền mấy tiếng mà phía bên trong vẫn chẳng có chút động tĩnh. Tôi không khỏi cảm thấy hoang mang, liền quay qua nói với Vương Tiên Dao: “Nhanh lên, tớ sợ là Kim Nguyên đã xảy ra chuyện rồi.”

Vương Tiên Dao nghe thế thì vô cùng căng thẳng, đột nhiên bật khóc thành tiếng. Tôi không có tâm trạng đâu mà để ý tới cô nàng, chỉ biết vội vàng đi nhanh về phía trước. Chừng nửa phút sau, tầm mắt bỗng trở nên thoáng đãng hẳn, phía trước mặt tôi xuất hiện một khoảnh đất trống hình vuông trông cứ như một gian phòng, nơi chính giữa có một cây cột chống rất lớn.

Tại góc bên phải, tôi rớt cuộc đã nhìn thấy con quái vật kia. Đó rõ ràng là một con xén tóc phiên bản khổng lồ, bất kể là răng, chân hay là râu đều không khác gì xén tóc bình thường, chỉ có kích thước là to hơn rất nhiều mà thôi.

Con xén tóc đó dài chừng hai mét, hai sợi râu cũng có chiều dài tương đương, sáu cái chân gai góc cùng bám chặt xuống đất, cái miệng đang cắn xé chiếc ba lô leo núi của Tôn Kim Nguyên, còn Tôn Kim Nguyên thì đã mất tích. Trong khi đó, sợi dây thừng vốn buộc vào cổ tay cậu ta lại đang nằm lặng lẽ trên mặt đất.

Vương Tiên Dao ghen ngào nói: “Liệu có phải Kim Nguyên đã bị con xén tóc yêu quái này ăn thịt rồi không? Tớ phải báo thù cho cậu ấy!” Nói rồi, cô nàng liền vung dao lên chạy thẳng về phía con xén tóc khổng lồ.

Con xén tóc thấy Vương Tiên Dao chạy lại thì lắc đầu một cái, vứt chiếc ba lô leo núi của Tôn Kim Nguyên ra xa, chuẩn bị tấn công.

Chính vào lúc này, từ phía sau cây cột chợt vang lên giọng nói của Tôn Kim Nguyên: “Mau bò xuống rồi nằm im, nó sẽ không nhìn thấy cậu nữa.”

Thấy Tôn Kim Nguyên còn chưa chết, Vương Tiên Dao đổi khóc thành cười, lập tức y lời bò xuống đất nằm im không động đậy. Thật bất ngờ, thấy Vương Tiên Dao không động đậy nữa, con xén tóc khổng lồ kia liền dừng chân, ngó nhìn bốn phía về nghi hoặc, cuối cùng khôi phục lại tư thế ban đầu.

Tôi quay qua phía cây cột hô to: “Kim Nguyên, cậu vẫn ổn chứ?”

Tôn Kim Nguyên nói: “Tớ không sao, chỉ có cánh tay là bị con súc sinh đó cắn cho một nhát, chảy rất nhiều máu. Có điều tớ đây mình đồng da sắt, vết thương nhỏ này chẳng có gì đáng kể, các cậu cứ yên tâm đi.”

Tôi nôn nóng hỏi: “Sao cậu lại bị thương như thế chứ, đã băng bó chưa vậy? Cần thận con xén tóc chết tiệt đó có độc đấy, cậu mau xem xem cánh tay có chỗ nào khác lạ không đi! Mà bây giờ chúng ta nên làm sao đây? Cứ thế này mãi cũng đâu phải là cách!”

Tôn Kim Nguyên đau đớn khẽ rên lên một tiếng, cắn chặt răng, nói: “Vết thương không có vấn đề gì cả, máu chảy ra vẫn đỏ tươi. Bây giờ tớ còn chưa nghỉ ngơi xong, chờ lát nữa mới có thể đại chiến với nó ba trăm hiệp được.”

“Đáng tiếc là chiếc ba lô của tớ bị nó ném đi mất, mà khẩu súng hoa cải kia thì lại ở trong đó, bằng không tớ đã cho nó đi chầu trời từ lâu rồi. Tớ thấy con xén tóc này không phải hạng dễ đối phó đâu, ba chúng ta mà không có súng thì chưa chắc đã địch lại nó.”

“Hai cậu tạm thời đừng làm gì vội, con xén tóc này có lẽ mắt đơn đã thoái hóa rồi, bây giờ chỉ còn lại mắt kép nên mới không thể nhìn thấy những vật đứng im, chờ lát nữa tớ xem thử xem có biện pháp gì không rồi chúng ta hãy cùng hành động.”

Tôi nhủ thầm có lẽ con xén tóc này ít nhất cũng đã sống được mấy trăm năm rồi, chẳng biết là nhờ ăn được thứ linh đan diệu dược gì mà lại có thể trường sinh bất tử, sống đến tận ngày nay nữa?

Có điều, dựa theo chu kỳ sinh mệnh của xén tóc bình thường thì nó đã phải chết không biết bao nhiêu lần rồi, bây giờ già nua, mắt mờ tại điếc là điều dễ hiểu, thậm chí mấy cái chân chưa biết chùng cũng đã yếu ớt lắm rồi. Vừa rồi tỏ ra dũng mãnh như vậy đã là tất cả bản lĩnh, lúc này có lẽ chẳng thể làm gì được nữa.

Nghĩ thế, tôi bèn nói với Tôn Kim Nguyên: “Cậu hãy nghỉ ngơi cho tốt đi, nhìn tớ đây này, tớ sẽ cho con súc sinh kia biết thế nào là lễ độ.”

Tôi giơ cao con dao găm quân dụng trong tay phải lên, tay trái thì cầm chắc chiếc xẻng gấp, chuẩn bị sẵn sàng chiến đấu. Con xén tóc không lộ thấy có mục tiêu di động, bèn ngẩng đầu lên, chuẩn bị xuất kích. Tôi thầm nghĩ lúc này cứ nên đánh nhanh thắng nhanh là tốt nhất, mà điều cần làm trước tiên là chiếm vị trí có lợi cho mình, bèn nhắm thẳng hướng con xén tóc rồi lao nhanh tới.

Con xén tóc thấy tôi có vẻ hung hăng thì hơi chột dạ, liền lùi về sau mấy bước, sau đó chột giậm mạnh chân sau, cứ thế lao vọt tới trước mặt tôi, bộ dạng giống hệt như một con bò tót trên đấu trường ở Tây Ban Nha.

Tôi vung dao chém xuống, chẳng ngờ nó không hề né tránh. Thấy mình dễ dàng đạt được ý đồ, tôi bất giác có chút đắc ý, nhưng ngay sau đó lại chột cảm thấy gan bàn tay tê rần, con dao găm quân dụng tức thì tuột tay rơi xuống đất.

Mãi tới lúc này, tôi mới phát hiện mình đã đánh giá thấp thực lực của đối phương. Hóa ra sau bao nhiêu năm sống trên đời, cái đầu của con xén tóc này đã trở nên cứng như sắt, đáng tiếc con dao găm quân dụng của tôi lại chẳng thể gọt sắt như bùn, chém lên đầu nó thậm chí còn chẳng thể lưu lại một vết xước nào.

Bị tôi chém trúng, con xén tóc khổng lồ thoáng dừng lại nửa giây, sau đó chẳng cho tôi có thời gian phản ứng, lập tức há to miệng lao tới, hơi thở hôi thối phả ra từ trong miệng nó làm tôi muốn ngạt thở. Thấy cặp răng kia đã sắp cắn vào người mình, tôi biết là không thể tránh kịp nữa rồi, bèn đưa chiếc xẻng gấp trong tay trái lên chống đỡ.

Con xén tóc khổng lồ phản ứng rất nhanh, lập tức cắn chặt lấy chiếc xẻng, lại khẽ lắc đầu một cái, dễ dàng rút được nó ra khỏi tay tôi, cứ thế ném ra xa tít. Tiếp đó, nó tiến lên một bước lớn, ép tôi vào tận góc tường, hai chiếc răng mở rộng ra hết cỡ, giống hệt như hai thanh kiếm sắc bén cùng chém thẳng về phía cổ tôi. Lúc này tôi đã chẳng còn đường để trốn chạy nữa, chỉ biết đứng im chờ chết, tim đập thình thịch, đầu óc hoàn toàn trống rỗng.

Đúng vào khoảnh khắc cặp răng của con xén tóc khổng lồ đó chỉ còn cách tôi chưa đầy một ngón tay, nó đột nhiên dừng lại, thân thể còn hơi nghiêng ngả. Tôi vô cùng ngạc nhiên, tự nhủ lẽ nào nó đột nhiên có lòng tốt, quyết định tha cho tôi một mạng?

Vừa thở hồng hộc, tôi vừa tránh khỏi cặp răng của con xén tóc, sau đó định rời đi, nhưng chẳng biết chân tôi bị vướng phải thứ gì mà không cách nào di chuyển được. Cúi đầu xuống nhìn, tôi phát hiện thì ra hai chân trước của con xén tóc đã giữ chặt lấy chân tôi, dù tôi đã thế nào đi chăng nữa, nó cũng nhất quyết không chịu buông ra.

Tôi bất giác cảm buồn bực, nó đã không muốn làm tôi bị thương rồi, tại sao lại không chịu cho tôi đi như thế chứ? Lẽ nào còn định kết bái huynh đệ với tôi? Tôi nhanh chóng gạt bỏ suy nghĩ hoang đường này qua một bên, lại ngẩng đầu tìm kiếm Tôn Kim Nguyên và Vương Tiên Dao, hy vọng họ có thể giúp mình một tay.

Vương Tiên Dao lúc này đã không còn ở chỗ cũ nữa, Tôn Kim Nguyên thì đang cầm một sợi dây thừng, chạy lòng vòng quanh cây cột. Kế đó, từ sau cây cột, một bóng người chạy ra, chính là Vương Tiên Dao.

Thì ra vừa rồi, Tôn Kim Nguyên thấy tình hình khẩn cấp, biết rằng chạy đến góc tường cứu tôi thì không còn kịp nữa, và lại dù có thể đến nơi trước khi con xén tóc cắn tôi thì dựa vào tấm thân đang bị thương của cậu ta cũng chẳng thể làm gì nó được.

Trong cơn nguy cấp, Tôn Kim Nguyên chợt nhìn thấy có một thứ đang chuyển động trên mặt đất, chính là sợi dây thừng mà cậu ta đã tròng vào râu con xén tóc lúc ở ngoài hang động. Cậu ta nhanh tay nhanh mắt chụp ngay lấy sợi dây, lại cố nhìn đầu quần nó vòng quanh cây cột.

Vương Tiên Dao sợ một mình cậu ta không giữ nổi sợi dây trước sức kéo của con xén tóc khổng lồ, bèn chạy tới giúp đỡ. May mà chiều dài của sợi dây vừa đủ khiến con xén tóc không thể cắn vào cổ tôi, bằng không lúc này, tôi chắc đã phải đi chầu trời rồi.

Tôn Kim Nguyên bảo Vương Tiên Dao buộc sợi dây lại thật cẩn thận, sau đó loạng choạng đi về phía chiếc ba lô leo núi đã bị con xén tóc cắn cắn cho tan nát của cậu ta, rút từ bên trong ra khẩu súng hoa cải, rồi mặt mũi dữ dằn đi tới chỗ treo trước mặt con xén tóc, giơ súng lên nhắm thẳng vào người nó, quát to: “Mẹ kiếp, mau chết đi cho tao!”

Dứt lời liền lạnh lùng bóp cò. Sau một tiếng nổ lớn, con xén tóc khổng lồ run lẩy bẩy một hồi rồi đổ gục xuống đất. Tôi vội vàng tranh thủ cơ hội này chạy ra ngoài, tránh đến bên cạnh cây cột kia.

Tôn Kim Nguyên vác khẩu súng hoa cải trên vai, dường như đã quên cả đau đớn, cười vui vẻ, nói với chúng tôi: “Tớ đã nói thế nào ấy nhỉ, chỉ cần có súng trong tay, mặc kệ đối thủ là yêu ma quỷ quái hay gì đi chăng nữa thì cũng đều phải chết hết, ha ha!”

Không cho Tôn Kim Nguyên được vui mừng quá lâu, Vương Tiên Dao đột nhiên mở to hai mắt, chỉ tay về phía sau cậu ta, cất tiếng hô lớn: “Kim Nguyên, cẩn thận đấy, con quái vật kia lại đứng lên rồi!”

Vừa nói, cô nàng vừa ra sức kéo dây thừng. Tôn Kim Nguyên sợ đến mặt mày tái nhợt, lập tức lao vọt về phía trước theo phản xạ, nhờ thế tránh được đòn tấn công đột ngột của con xén tóc.

Con xén tóc dường như khá tức giận, không ngừng thổi phì phò ra những làn khí trắng, sau đó chậm rãi bò về phía cây cột. Mỗi tới lúc này, tôi mới phát hiện mình đã đứng nhầm chỗ, vì sợi dây thừng vốn trói con xén tóc kia vào cây cột này, lẽ ra tôi phải chạy ra xa khỏi dây mới đúng, tại sao còn đứng ngay cạnh cây cột chứ, thế này chẳng phải là đưa dê vào miệng cọp ư?

Tiếc rằng trên đời không có thuốc hồi hận, đã rơi vào cảnh này rồi, tôi chỉ còn cách bám bụng liều với nó một phen.

Con xén tóc khổng lồ há to cái miệng hình kéo của mình ra, lao hùng hục về phía chúng tôi. Tôi nói với Vương Tiên Dao: “Chơi trò chạy lòng vòng với nó thôi!” Cô nàng hiểu ý, lập tức kéo tay tôi chạy vòng quanh cây cột. Con xén tóc thân thể nặng nề, không dễ quay đầu, chỉ có thể bám theo sau chúng tôi, chỉ sau mấy vòng thì toàn bộ sợi dây thừng đã quấn vào cây cột, dù nó có giãy giụa thế nào đi chăng nữa cũng không thể chạy thêm được.

Tôn Kim Nguyên bước tới, nói: “Được lắm Vân Sơn, mấy năm không gặp, cậu giỏi hơn nhiều rồi đấy! Con súc sinh này chỉ có sức khỏe mà thôi chứ không có chút trí tuệ nào cả, xem tớ đối phó với nó đây này!”

Nói rồi cậu ta liền lấy từ trong ba lô ra mấy cuộn dây thừng nữa, kèm theo đó là con dao Tây Tạng sắc bén vô song kia. Trước tiên cậu ta dùng con dao Tây Tạng cắt miếng con xén tóc ra, con xén tóc bị đau, liền cào chân xuống đất, ra sức giãy giụa, nhưng nó đâu hay rằng mình càng giãy giụa thì miệng lại càng há to hơn, miệng càng há to thì lại càng bị con dao Tây Tạng đâm sâu vào da thịt.

Kế đó, Tôn Kim Nguyên dùng dây thừng trói chặt cả sáu cái chân của con xén tóc lại khiến nó không thể động đậy được nữa, chỉ biết mở to cặp mắt đen láy nhìn chăm chăm vào cậu ta.

Tôn Kim Nguyên nhặt một viên đá to lên, nện mạnh vào đầu con xén tóc khổng lồ, miệng nói: “Đồ súc sinh, dám cản tao này, cho mày chết! Tiên Dao, Vân Sơn, mau qua đây giúp tớ xé con súc sinh hại người này ra làm trăm mảnh nào!”

Tôi cũng sợ nó lại dùng âm mưu quỷ kế gì nữa để thoát thân, liền vội vàng nhặt con dao găm quân dụng cùng chiếc xẻng gấp của mình lên, cùng với Vương Tiên Dao cũng đang lăm lăm con dao trong tay cất bước đi tới. Hai chúng tôi đồng loạt giơ cao vũ khí, ra sức chém xuống người con xén tóc không ngừng, những tiếng “bình bang” vang lên không ngớt bên tai.

Xén tóc vốn là loài côn trùng giáp xác thuộc bộ cánh cứng, sau lưng có một lớp vỏ dày vô cùng cứng rắn. Do đã sống nhiều năm, lớp vỏ của con xén tóc khổng lồ này thậm chí còn bền chắc hơn cả sắt thép, cũng giống như mai của những con rùa biển đã sống cả ngàn năm vậy, lõi tấn công như của chúng tôi bây giờ đối với nó thực chẳng khác nào gãi ngứa.

Ba chúng tôi đánh đang hăng, không để ý thấy con xén tóc khổng lồ đang từ từ dang cánh. Thế rồi nó chỉ khẽ vẫy cánh một cái, Vương Tiên Dao đang đứng phía trước lập tức bị đánh bay ra xa mấy mét, cứ thế nằm gục xuống đất suốt hồi lâu không bò dậy nổi.

Lại nhìn về phía bên này, những mảng bùn nhớp nháp bị đôi cánh của nó hất bay ra tứ phía, xen lẫn trong đó còn có rất nhiều viên đá nhỏ, nhất thời làm cho tôi và Tôn Kim Nguyên tối tăm mặt mũi. Con xén tóc này vô cùng khỏe mạnh, những viên đá bị hất bay đi giống như những mũi tên vừa rời khỏi cung, bay về phía chúng tôi chiu chiu.

Tôi không né tránh kịp, bị một viên đá đập vào trán, đưa ra lên sờ thử thì thấy đã sưng vù lên thành một cái bóng to, cực kỳ đau đớn, nhưng con xén tóc không có vẻ gì là sẽ dừng lại, càng lúc càng vỗ cánh mạnh hơn.

Tôn Kim Nguyên kéo tay tôi, nói: “Mau chạy qua bên kia ngòi xỏm xuống úp mặt vào tường thôi, nó làm thế này chẳng qua là vùng vẫy giãy chết, chúng ta chỉ cần kiên nhẫn chờ đợi là được.”

Chương 18

Vô Tụ Thiên Thư⁽¹⁾

Quả nhiên không ngoài dự liệu của Tôn Kim Nguyên, chỉ sau thời gian ăn chưa hết một bữa cơm, sức gió đã suy giảm rõ rệt, đoán chừng nó lúc này cũng đã mệt rồi, và đây chính là thời cơ tốt nhất để tiêu diệt nó.

Tôi lập tức nói: “Con xén tóc kia bây giờ đã như ba ba trong rọ, muốn chém muốn giết thế nào đều tùy chúng ta. Có điều lớp vỏ của nó dày quá, chẳng có chỗ nào sơ hở cho chúng ta ra tay”.

Tôn Kim Nguyên nói: “Chưa chắc đâu, tục ngữ có câu rằng: “Trăm kín khó tránh một hở”, chắc chắn nó cũng có nhược điểm. Cậu hãy nhìn lại mà xem, con dao Tây Tạng kia của tớ làm thế nào mà đâm được vào trong thịt của nó?”

Tôi giật mình bừng tỉnh, nói: “Phải rồi, trước tiên chúng ta hãy lên vào nội bộ của kẻ địch, sau đó đánh tan phòng tuyến của chúng từ bên trong, hoặc không thì đồng thời tấn công từ cả trong lẫn ngoài cũng tốt. Theo tớ thấy, phần phía sau chắc cũng là điểm yếu của nó, chúng ta hãy giáp công từ hai phía trước sau đi, đảm bảo sẽ có thể khiến nó mất mạng.”

Nói là làm ngay, Tôn Kim Nguyên đón lấy chiếc xẻng gấp từ trong tay tôi, chạy vòng đến phía sau con xén tóc tìm chỗ sơ hở. Tôi thì thọc lưỡi dao găm quân dụng vào trong miệng con xén tóc khổng lồ này, sau đó khuấy động thật mạnh, những mảnh thịt vụn cùng với một dòng dịch thể nhớp nháp màu xanh sẫm nhanh chóng chảy ra từ miệng nó, kèm theo đó là một thứ mùi tanh hôi gât mũi.

Tôi cố gắng nín thở, lưỡi dao trong tay không ngừng đưa lên đưa xuống. Con xén tóc đau đớn tột cùng, muốn chạy trốn khỏi sự hành hạ của tôi, nhưng vì cấu tạo trời sinh của cơ thể nên không thể nào xoay đầu một góc quá lớn, cũng không lùi về phía sau được, chỉ biết trơ mắt ra chịu đựng.

Mà lúc này, ở phía sau, Tôn Kim Nguyên cũng càng khuấy càng hăng, mũi xẻng đã thọc qua hậu môn, đâm vào trong bụng con xén tóc. Nhìn tình hình này, chắc lục phủ ngũ tạng của nó đều đã tan nát cả rồi, đừng hòng có chỗ nào còn nguyên vẹn.

Sau chừng hai mươi phút, con xén tóc khổng lồ giãy giụa càng lúc càng yếu, dòng dịch thể nhớp nháp chảy ra từ miệng nó cũng ít hẳn đi. Cuối cùng, nó cứ thế đổ “rầm” xuống đất, cặp râu dài và to không thể nào vươn thẳng ra được nữa, sinh mệnh đã kéo dài không biết bao nhiêu năm của nó rốt cuộc đã đi đến hồi kết.

Thấy đối thủ rốt cuộc đã phải đi chầu trời, chúng tôi đều thở phào một hơi. Trận chiến này đúng là vất vả, đặc biệt là Tôn Kim Nguyên, vết thương vừa được băng bó của cậu ta đã lại nứt miệng, máu tươi chảy ra làm ướt đầm nửa bên trái của chiếc áo sơ mi. Vương Tiên Dao thấy vậy thì vô cùng hoang mang, vội vàng mang hộp cứu thương tới băng bó lại cho cậu ta.

Tôi ngồi trên lưng con xén tóc khổng lồ, vừa vỗ vào lớp vỏ cứng của nó vừa cười, nói: “Con súc sinh này rốt cuộc đã ăn thứ gì mà lại có thể to lớn đến thế nhỉ? Chẳng lẽ trong cái hang này có thứ thuốc gì đó có thể khiến con người ta trường sinh bất tử? Nếu chúng ta mà tìm được thì đúng là một món hời to đấy!

Ha ha, xem ra ông trời đối xử với chúng ta cũng không tệ chút nào, ai mà ngờ được Bạch Vân Sơn này cũng có một ngày thành tiên thành thần chứ!”

Tôn Kim Nguyên hậm hực lâu bầu: “Sao cậu vẫn chưa chịu bỏ cái tật hay nằm mơ giữa ban ngày đó đi nhỉ? Đám văn nhân mặc khách các cậu toàn như thế thôi, trong đầu chẳng có chút tư tưởng bình thường nào cả, lại còn cái gì mà thuốc trường sinh bất tử chứ! Rõ là suy nghĩ viển vông!”

“Tớ nghe nói trong các hang động quanh năm không có ánh sáng chiếu đến dưới lòng đất, các loài sinh vật mà tiến vào thì thường là không thể thích ứng được, nhưng một khi đã thích ứng được rồi thì sẽ sống rất lâu. Chẳng hạn như quãng thời gian trước, một đoàn khảo cổ khi khai quật ngôi mộ cổ trong địa giới tỉnh Thiểm Tây đã phát hiện ra một con rùa khổng lồ bên dưới bia mộ.”

“Ở thời cổ đại, việc rùa cống bia đá là điều rất thường thấy, vì người ta cho rằng rùa thì trường thọ, đại biểu cho điềm may, nhưng lạ ở chỗ con rùa đó vẫn còn sống, mà còn lạ hơn nữa là về sau, qua nghiên cứu, người ta đã xác định được ngôi mộ cổ đó thuộc về một vị vương gia sống vào thời Luỡng Hán chuyên giao⁽²⁾, cũng tức là con rùa dưới bia mộ đó đã sống được ít nhất hai nghìn năm rồi, điều này đối với chúng ta quả là khó có thể tưởng tượng nổi.”

“Tớ cho rằng trong một số điều kiện nhất định, gien của động thực vật có thể đã có biến hóa, sau đó xuất hiện một số hiện tượng kì lạ, bởi vì những hiện tượng này khác xa với những điều mà chúng ta nhìn thấy, nghe thấy trong cuộc sống thường nhật, vậy nên chúng ta mới cảm thấy khó tin.”

“Lấy con xén tóc khổng lồ này làm ví dụ, rất có thể vì đã sống trong hang động tối tăm này một thời gian dài nên gien gây ra sự già nua của nó đã bị biến dị. Nếu không vì hôm nay gặp phải chúng ta, có lẽ nó sẽ sống mãi trên đời, chưa biết chừng cuối cùng còn có thể xưng bá địa cầu ấy chứ. Nếu cậu muốn trường sinh bất lão thì hãy dọn nhà đến cái hang này, có lẽ sau này, gien của cậu cũng sẽ phát sinh biến hóa để rồi thành tiên thành thần đấy!”

Tôi ngượng ngùng nói: “Thôi bỏ đi, tớ không mong được trường sinh bất lão đâu, bây giờ cứ cho tớ một hòm vàng bạc châu báu thì thực tế hơn nhiều, như thế sau khi quay về, tớ sẽ có thể thông dong nhân nhả sống nốt phần đời còn lại.”

Tôn Kim Nguyên khẽ vuốt ve cánh tay vừa được Vương Tiên Dao giúp băng bó lại cẩn thận nói: “Đúng là không có tiền đồ! Có điều vừa rồi, khi thọc cái xẻng vào trong hậu môn của con xén tóc khổng lồ đó, tớ thấy trong bụng nó hình như có thứ gì đó cứng cứng, chưa biết chừng lại là vàng bạc châu báu mà cậu muốn có đấy, cậu hãy tìm cách mổ bụng nó ra xem thử đi!”

Tôi nói: “Cậu cứ tha hồ nói giỡn tớ nữa đi, chắc đó chỉ là trứng trong bụng nó thôi chứ có gì đâu. Nhưng chẳng lẽ con xén tóc này là giống cái? Vậy thì chúng ta mau chạy đi thôi, nếu không lát nữa chông nó tìm đến báo thù thì chúng ta hối hận cũng chẳng kịp!”

Tôn Kim Nguyên lập tức lắc đầu, bác bỏ ý kiến này của tôi: “Không thể nào, làm gì có chuyện một cặp vợ chồng xen tóc cùng phát sinh biến dị như thế. Hơn nữa, theo cảm giác của tôi, thứ trong bụng nó tuyệt đối không nhỏ, nhưng lại không hoàn toàn kết hợp với thân thể của nó, nói cách khác, đó là một thứ vốn không thuộc về nó. Còn về việc có phải nó đã ăn một tảng đá vào bụng hay không thì tôi không thể nào biết được, phải chờ khi mổ được bụng nó ra rồi mới rõ chân tướng. Bây giờ, cánh tay tôi vẫn còn đau lắm, nhiệm vụ vừa vinh quang vừa gian khó này chỉ có thể giao cho cậu mà thôi.”

Tôi thấy cậu ta nói năng nghiêm túc như vậy thì bất giác nhủ thầm, vào lúc máu chốt thế này, chắc cậu ta không đùa cợt mình đâu, bèn bán tín bán nghi nhảy xuống khỏi lưng con xen tóc khổng lồ, lại gọi Vương Tiên Dao tới cùng nhau kéo những sợi dây thừng buộc trên người nó ra, rốt cuộc cũng lật ngửa được nó lên.

Lúc này, mấy cái chân của nó vẫn còn động đậy, cứ như là muốn đánh nhau tiếp với chúng tôi. Tôi biết đây chỉ là phản xạ tự nhiên thường thấy ở một số loài côn trùng mà thôi, không hề có tính uy hiếp với mình, bèn đánh bạo cầm con dao Tây Tạng đi tới, rạch thẳng một đường từ hậu môn của nó lên phía trước.

Kỳ thực, con xen tóc này chỉ có lớp vỏ bên ngoài là cứng rắn mà thôi, sau khi rạch được lớp vỏ ấy ra là sẽ phát hiện phần thịt bên trong của nó rất mềm, chỉ cần dùng dao đâm nhẹ một cái là lập tức có dịch nhầy nhớp nháp chảy ra. Lúc này, tôi không tốn bao nhiêu công sức đã khoét được một cái lỗ to ngang cái bát trên người nó, những miếng thịt vụn màu xám cùng với thứ dịch nhầy màu xanh sẫm kia bắn tung tóe ra ngoài, còn có một thứ mùi tanh hôi cực kỳ khó ngửi tỏa ra, thực là vô cùng ghê tởm.

Vương Tiên Dao vì sợ bẩn nên sớm đã chạy ra xa không dám tới gần, tôi đành bóp mũi lần mò tìm kiếm xung quanh vị trí Tôn Kim Nguyên nói, và rồi cuối cùng, một chiếc hộp sắt màu đen đã xuất hiện ngay trước mắt tôi. Chiếc hộp sắt này nằm hơi chệch về phía sau trong bụng con xen tóc, dính chặt vào thành bụng của nó.

Vì lúc này con xen tóc đang nằm ngửa nên chiếc hộp sắt đó mang theo một ít thịt trong bụng nó buông thõng xuống, còn lắc lư qua lại như quả lắc của một chiếc đồng hồ, cứ như là được người ta dùng dây thừng buộc vào thành bụng nó vậy.

Nhìn thấy chiếc hộp sắt đó, hai mắt tôi sáng hẳn lên, chẳng ngại gì bẩn thỉu, hôi thối nữa, vừa hét to “phát tài rồi, phát tài rồi” vừa đưa tay giật chiếc hộp ra khỏi bụng con xen tóc.

Chiếc hộp sắt này vuông vắn góc cạnh, chiều dài chiều rộng chiều cao đều khoảng sáu đến bảy tấc⁽³⁾, chẳng rõ con xen tóc khổng lồ này làm thế nào mà lại có thể nuốt nó vào trong bụng? Bao nhiêu năm trôi qua, chiếc hộp sắt vẫn luôn

ở trong bụng nó, có thể tưởng tượng được nó đã phải sống trong sự đau đớn đến thế nào. Nghĩ lại hành vi tàn nhẫn của mình vừa rồi, tôi không khỏi có chút hổ thẹn, vì dù sao cũng là chúng tôi xâm phạm lãnh địa của nó trước.

Nhờ có dịch nhầy bảo vệ, chiếc hộp sắt ở trong bụng con xén tóc khổng lồ không phải tiếp xúc với không khí, do đó gần như không bị han gỉ, thậm chí còn bóng loáng như mới nữa.

Tôi cố kìm nén cơn kích động, gạt bỏ lớp dịch nhầy trên chiếc hộp sắt đi, lại lấy từ trong ba lô ra một chiếc kim và một chiếc búa. Sau một hồi vừa gõ vừa đập, tôi mới mở được chiếc hộp sắt đó ra nhưng lại vô cùng thất vọng khi không nhìn thấy viên dạ minh châu mà chúng tôi đang tìm kiếm, bên trong chỉ có một chiếc hộp sắt khác, mà chiếc hộp sắt này thì nhỏ hơn nhiều, chỉ to cỡ nắm tay của một người trưởng thành mà thôi.

Sau khi cậy được chiếc hộp sắt nhỏ ra, tôi giống như một quả bóng da bị xì hết hơi, vứt ngay chiếc hộp cho Tôn Kim Nguyên, nói: “Bên trong chỉ có mỗi hai tờ giấy rách thối, làm tớ mừng hụt, tức quá đi mất!”

Tôn Kim Nguyên lấy hai tờ giấy ra, cau mày xem qua một lượt rồi đưa một tờ cho tôi. “Đại văn hào, cậu mau phiên dịch thử coi, trên đó viết những gì vậy?”

Tôi đón lấy tờ giấy đó, thấy bên trên viết dày đặc những chữ phồn thể theo lối cổ, sau khi xem qua một lượt bèn nói: “Trên này viết toàn là cổ văn thối, tớ chịu thua, không đọc được.”

Vương Tiên Dao nói chắc mình có thể đọc được cổ văn, liền cầm lấy tờ giấy từ trong tay tôi. Cũng khó trách, cô nàng vốn là thương nhân buôn đồ cổ, tinh thông cổ văn cũng là lẽ thường tình. Sau khi xem qua, Vương Tiên Dao nói: “Nội dung trên tờ giấy này đại khái như sau:

Năm Chí Chính thứ hai mươi sáu thời Nguyên Huệ Tông, thế lực của phản tặc Chu Nguyên Chương ở miền Nam càng lúc càng lớn, đã có thể uy hiếp đến Vân Nam. Nguyên Lương Vương Bả Táp Lạt Ngõa Nhĩ Mật nhìn trũng địa thế hiểm yếu của núi La Tàng, thấy nó tầm mắt thoáng đãng, cỏ cây rậm rạp, dễ thủ khó công, thế là một mặt cho xây dựng các căn cứ quân sự lớn nhỏ tại mặt bắc vốn có địa thế khá bằng phẳng của ngọn núi chính, sau đó đưa quân đến đóng, một mặt khác thì phái người đi xây mộ bên dưới khe núi.

Một hôm, những người xây mộ đào được một con thần thú thời tiền sử, thế là đều bỏ rọ xuống đất khấn đầu vái lạy, không ai dám tiếp tục thi công nữa. Lương Vương biết việc này bèn đích thân tới tra xét. Khi đó, ông ta cầm viên dạ minh châu trong tay, đứng trên đài cao, trừng mắt giận dữ nhìn thần thú.

Con thần thú đó khiếp sợ trước sự uy nghiêm của Lương Vương, thế là mất hết nhuệ khí, ngoan ngoãn cúi đầu. Lương Vương sai người dùng xích sắt trói nó vào bên cạnh cửa vào của ngôi mộ, để nó vĩnh viễn thủ mộ cho Lương

Vương, ngoài ra còn cho đúc một chiếc hộp sắt để nó nuốt vào trong bụng, trong hộp sắt có những sự ghi chép về quá trình Lương Vương thu phục thân thú, như thế, nó sẽ có thể mãi mãi ghi nhớ công tích của Lương Vương trong lòng.

Tất cả chỉ có vậy thôi, còn một tờ giấy nữa đúng không vậy?”

Tôn Kim Nguyên đưa tờ giấy còn lại cho tôi, nói: “Này, cho cậu đây, tờ này thì trắng xóa chẳng có nội dung gì cả.”

Tôi lật qua lật lại xem xét kĩ càng một hồi, thấy đó quả thực là một tờ giấy trắng, ngay đến một dấu vân tay cũng chẳng có, bèn cất giọng nghi hoặc: “Chẳng lẽ người xưa đã làm giống như đồng chí Phương Chí Mẫn⁽⁴⁾ kính yêu của chúng ta, dùng bánh mì chấm sữa bò viết chữ lên trên này?”

Nói rồi, tôi lại giơ tờ giấy lên trước ánh đèn xem thêm một lúc nữa, nhưng vẫn chẳng có phát hiện gì thêm.

Vương Tiên Dao cũng không tìm được tờ mò đi tới, thò đầu qua chăm chú nhìn tờ giấy trắng trong tay tôi một hồi, sau đó nói: “Chắc đây không phải là vô tự thiên thư trong truyền thuyết đấy chứ?”

Ghi chú:

1. Vô tự thiên thư: có nghĩa là sách trời không chữ.
2. Thời Lương Hán chuyển giao tức là giai đoạn chuyển giao từ nhà Tây Hán (202 trước công nguyên - 9 sau Công nguyên) sang nhà Đông Hán (23 - 220 sau Công nguyên).
3. Tấc là đơn vị đo độ dài thông dụng ở Trung Quốc. 1 tấc = 1/10 thước = 1/30 mét.
4. Phương Chí Mẫn là một lãnh tụ của Đảng Cộng sản Trung Quốc thời kỳ đầu. Năm 2009, nhân dịp sáu mươi năm thành lập nước Cộng hòa Nhân dân Trung Hoa, ông đã được bình chọn vào nhóm một trăm nhân vật anh hùng kiêu mẫu đã có công hiến nổi trội trong công cuộc thành lập nhà nước Trung Quốc mới.

Chương 19

Mê Cung Trùng Trùng

Tôn Kim Nguyên hơi cau mày lại, đưa tay lên vân vê chiếc cằm không râu, sau một hồi trầm tư bèn nói với chúng tôi: “Dựa vào hai tờ giấy này, ít nhất chúng ta cũng có thể đưa ra được mấy kết luận như sau:

Đầu tiên, vào thời nhà Nguyên, con xén tóc khổng lồ này đã xuất hiện rồi, hơn nữa, ngay từ khi đó, nó đã có kích thước cực lớn. Tất nhiên, suy luận này về cơ bản chỉ là thừa thãi, hơn nữa cũng không có quá nhiều ý nghĩa.

Thứ hai, các cậu xem này, trên cổ con xén tóc khổng lồ này quả thực có một đoạn xích sắt, chắc hẳn nó đã cắn đứt xích sắt rồi chạy trốn ra ngoài. Mà dựa theo ghi chép trên tờ giấy kia thì nó vốn bị trói trước mộ Lương Vương. Như thế, mộ Lương Vương thực sự là có tồn tại, hơn nữa còn cách chỗ chúng ta hiện giờ không quá xa.

Thứ ba, vị Lương Vương này là Lương Vương của triều đình nhà Nguyên. Tớ nhớ là trong Đại Minh khai quốc anh hùng truyện có nói rằng vào năm Hồng Vũ thứ mười lăm, Lam Ngọc và Mộc Anh đã vâng lệnh Hoàng đế Chu Nguyên Chương đi tấn công thành Côn Minh ở Vân Nam.

Nhưng khi đó, Lương Vương đã vơ vét toàn bộ vàng bạc kho báu trong thành rồi dẫn quân bỏ đi. Nghe người trong thành nói thì lão đã trốn đến núi La Tàng, song Mộc Anh đã phái người vào trong núi lùng sục suốt mấy tháng trời mà vẫn chẳng thấy tung tích lão đâu.

Cuối cùng, tờ giấy trắng này được cất giấu ở một nơi kín đáo như thế, vậy thì nó tuyệt đối không thể là một tờ giấy trắng bình thường được, chúng ta bây giờ chỉ là chưa phát hiện ra điều cơ mật ẩn bên trong đó mà thôi. Có lẽ đúng như lời Tiên Dao nói, nó là vô tự thiên thư cũng chưa biết chừng. Bây giờ, cậu tạm thời hãy cất nó đi, đến lúc cần dùng tới, chúng ta tự khắc sẽ biết tác dụng của nó là gì thôi.”

Tôi gập cả hai tờ giấy có chữ và không có chữ kia thật cẩn thận rồi nhét vào trong túi áo, sau đó nói với Tôn Kim Nguyên: “Nghe cậu nói thế, tớ có cảm giác như thắng lợi đang ở ngay trước mắt vậy. Cậu đã nắm chắc được như thế rồi, vậy tớ cũng không buồn nản nữa. Chờ sau khi vết thương của cậu đỡ hơn, chúng ta có thể tiếp tục xuất phát được rồi.”

Tôn Kim Nguyên xoa tay đứng dậy, nói: “Khỏi cần, tớ đâu có đi lại bằng tay, chúng ta cứ đi luôn bây giờ cũng được.”

Đời người chính là như vậy, cứ luôn phải từ hành trình này bước sang một hành trình khác, không cần biết bạn đang vui vẻ hay buồn thương, không cần biết bạn đang phấn chấn hay ủ dột, dù gì cũng phải tiến về phía trước, bởi vì phía trước có mục tiêu mà bạn chưa đạt tới.

Địa đạo trước mặt chúng tôi không có quá nhiều thay đổi, vẫn rộng rãi, lầy lội và sâu không thấy đáy. Chúng tôi cứ như đang bước đi giữa màn đêm tối mịt, giơ bàn tay ra không thể nhìn thấy năm ngón, ánh đèn chỉ có thể rọi sáng được một khoảng rất gần. Sau khi đi một hồi lâu, chúng tôi phát hiện cảnh vật xung quanh chẳng có gì thay đổi, thế là không khỏi thầm nôn nóng.

Vương Tiên Dao là người không chịu đựng nổi trước tiên, cô nàng làu bàu nói: “Chúng ta còn phải đi bao xa nữa đây? Sao tớ cứ có cảm giác chúng ta đang giậm chân tại chỗ thế nhỉ? Liệu có khi nào nơi này có thứ gì đó cổ quái đang cản bước chúng ta không?”

Tôi tỏ ý tán đồng: “Tớ cũng có cảm giác như vậy. Còn nhớ lần trước khi đi trong địa đạo, chúng ta đã gặp phải quỷ đá tường một lần. Kim Nguyên, cậu nghĩ sao?”

Tôn Kim Nguyên nói: “Tớ cũng từng có cảm giác như thế này, nhưng đó là chuyện trong lần đi lật đầu đầu tiên của tớ, về sau đi nhiều rồi thì cảm giác này phai nhạt dần. Căn nguyên của việc này kỳ thực rất đơn giản, chỉ bởi vì sự tương tự của vật tham chiếu nên con người ta mới nhầm lẫn về thị giác, thêm vào đó lại phải đi một thời gian dài trong địa đạo không thông gió, nên trong lòng mỗi người đều cảm thấy bức bối.”

“Hai yếu tố này đan xen vào nhau, lại cùng thúc đẩy nhau khiến cho cảm giác kia càng lúc càng rõ ràng, đến cuối cùng thì làm người ta suy sụp ý chí, mất hết tinh thần. Thậm chí có người còn vì vậy mà lùi bước không đi tiếp nữa.”

“Kỳ thực, các cậu chỉ cần tỉ mỉ quan sát thì sẽ có thể phát hiện ra một số khác biệt nhỏ. Ví như địa đạo này, nó không phải là thẳng tắp đâu, vì được đào trong lòng núi nên khó tránh khỏi gặp phải những tảng đá lớn ngăn đường, lúc này, người đào địa đạo sẽ phải đào vòng qua đó, vậy nên địa đạo sẽ thoát thì rẽ trái, thoát lại rẽ phải, chỉ cần có thể nhìn ra sự khác biệt này là các cậu sẽ dần cảm thấy dễ chịu hơn, không còn sợ hãi như trước nữa.”

Được Tôn Kim Nguyên nhắc nhở như vậy, tôi quả thực đã phát hiện ra không ít chỗ khác nhau trên đường đi, chẳng hạn như kích thước, hình dạng của các viên đá rơi trên mặt đất, mức độ thô ráp, vị trí lồi lõm của vách địa đạo. Tiền nhân có câu “thực tiễn xuất chân tri”⁽¹⁾ quả nhiên không sai chút nào, tôi đang định khen ngợi Tôn Kim Nguyên vài câu, lại chợt thấy cậu ta dừng chân, sau đó ngoảnh đầu nói với chúng tôi: “Đúng là sợ cái gì thì gặp cái đó.”

Dứt lời bèn tránh qua một bên, phía trước lập tức lộ ra hai ngã rẽ ở hai bên trái phải, cùng với đoạn đường mà chúng tôi đang đi tạo ra ba góc một trăm hai mươi độ y hệt nhau, nếu lại thêm một vòng tròn bao quanh nữa thì rõ là thành biểu tượng của Mercedes-Benz rồi.

Những người trộm mộ rất sợ gặp phải tình huống thế này, cũng giống như tôi đã nói trước đó, con người ta sợ nhất là phải lựa chọn, vì chỉ cần sơ sẩy một chút thôi là sẽ có thể đẩy bản thân vào tuyệt cảnh, vĩnh viễn không góc đầu lên được. Còn nhớ trong chuyến đi tới Đại Hạp Cốc hồi học đại học, chính vì một lựa chọn sai lầm mà ba người chúng tôi suýt đã mất mạng dưới lòng đất.

Tôn Kim Nguyên trầm ngâm hỏi: “Lần này thì là ai lựa chọn đây? Vẫn cứ để Vân Sơn đi nhỉ, lần trước cậu đã chọn sai rồi, lần này chắc không sai được nữa đâu, dù sao xác suất cũng là năm mươi năm mươi mà.”

Tôi lập tức xua tay. “Đừng bắt tớ chọn, tớ bây giờ đang xui xẻo lắm! Khó khăn lắm mới thi đỗ đại học thì lại chẳng học được cái gì. Khó khăn lắm mới tốt nghiệp được thì nhà nước lại không sắp xếp công việc cho nữa. Khó khăn lắm mới tìm được việc thì lại vì đi làm muộn mà bị đuổi việc. Khó khăn lắm mới

gom góp đủ tiền mở công ty riêng thì lại gặp lúc khủng hoảng tài chính. Lần này mà bất tở chọn nữa thì tở chẳng biết sẽ đưa các cậu đến nơi nào đâu. Tiên Dao, cậu chọn đi, tở tin vào giác quan thứ sáu của phụ nữ”.

Nói rồi liền cùng Tôn Kim Nguyên đưa mắt nhìn qua phía Vương Tiên Dao.

Vương Tiên Dao nói: “Được rồi, vậy thì để tở chọn. Lần trước con đường bên trái là con đường chính xác, vậy thì lần này chắc là đến lượt con đường bên phải rồi, chúng ta hãy rẽ phải đi.” Dứt lời liền giục Tôn Kim Nguyên xuất phát.

Lịch sử cứ luôn giống nhau đến kinh người như thế, đang khi chúng tôi tràn trề hy vọng thì mới đi được chưa đầy năm phút đã lại gặp phải một ngã ba đường khác, vẫn là hai nhánh rẽ ở hai bên trái phải, vẫn là những góc một trăm hai mươi độ giống hệt nhau như thế, hình như chúng tôi chưa từng lựa chọn, hình như tất cả chỉ là ảo giác của chúng tôi mà thôi.

Tôn Kim Nguyên nói: “Thế này thì lạ thật, tở chưa gặp phải tình huống này bao giờ. Đẳng nào thì cũng không biết đâu là con đường chính xác, chúng ta lại rẽ phải tiếp đi, để xem xem cuối cùng sẽ xảy ra chuyện gì.”

Sự việc không hề đơn giản như trong tưởng tượng. Sau khi chúng tôi rẽ về bên phải mười mấy lần liền, “biểu tượng Mercedes-Benz” lại một lần nữa xuất hiện trước mắt chúng tôi. Những ngã ba đường này giống như là một đám anh em sinh năm sinh bảy vậy, hoàn toàn giống nhau, ngay cả một người tinh mắt như Tôn Kim Nguyên cũng chẳng phát hiện ra điểm nào khác biệt. Toàn bộ địa đạo dường như có vô số ngã rẽ, chẳng khác nào một mê cung khổng lồ.

Tôn Kim Nguyên nói: “Đây có tám, chín phần mười là mê trận mà chủ nhân ngôi mộ tạo ra để phòng những người trộm mộ, hơn nữa, người thiết kế trận này cũng không đơn giản chút nào. Tở chỉ mới được nghe kể về Bát trận đồ của Gia Cát Lượng và Bát quái trận trong Kinh Dịch mà thôi, biết rằng hai trận này đều có tổng cộng tám tám sáu mươi tư mê cung, ít nhiều cũng có thể thử bắt tay phá giải, chứ còn loại trận này thì chưa gặp phải bao giờ.”

“Theo tở được biết, loại mê trận thế này thường đều rất nguy hiểm, bên trong có bố trí cơ quan, chỉ cần sơ sẩy một chút thôi là sẽ sa thân vào cạm bẫy. Có điều chúng ta tạm thời đều an toàn, chỉ là đã đi lòng vòng trở về chỗ cũ rất nhiều lần mà thôi. Bây giờ, tở sẽ dùng dao khắc ký hiệu vào mỗi cửa hang mà chúng ta đi qua, các cậu nhớ phải cẩn thận đấy.”

Lời của Tôn Kim Nguyên làm trái tim tôi như nhảy lên tới tận cổ họng, chúng tôi vừa chiến đấu với một con xén tóc thành tinh xong, bây giờ lại chui vào một mê cung chẳng rõ nông sâu thế nào, quả đúng là vừa mới ra khỏi hang hổ thì đã gặp ngay miệng sói.

Nói thực lòng, phải đi lại trong mê cung thế này còn chẳng bằng đường đường chính chính chiến đấu với một con quái vật hữu hình, bởi vì như thế, bạn ít nhất còn có thể nhìn thấy nó, sờ thấy nó, còn ở trong mê cung thì bạn chẳng

biết kẻ địch của mình là ai, cũng chẳng biết có những cơ quan cạm bẫy nào đang chờ đợi mình, mà điều đáng sợ nhất là rất có thể bạn sẽ bị nhốt ở đây mãi mãi, không thể đi ra ngoài được.

Lần này chúng tôi hết rẽ trái rồi lại chuyển sang rẽ phải nhưng sau khi đi bừa qua mười mấy ngã rẽ vẫn không nhìn thấy ký hiệu nào mà Tôn Kim Nguyên để lại, điều này khiến chúng tôi không tìm được phát rồ lên, nhủ thầm: Địa đạo này rốt cuộc lớn đến chừng nào? Ở đây rốt cuộc có bao nhiêu ngã rẽ chứ?

Đứng trước một ngã ba đường, Vương Tiên Dao vừa thở hồng hộc vừa nói: “Không ổn rồi, tớ sắp phát điên lên mất rồi. Còn nhớ hồi nhỏ, bố tớ từng dẫn tớ đi chơi trò mê cung trong công viên, tớ không tìm được đường ra, đã nôn nóng đến phát khóc. Từ đó về sau, tớ không bao giờ dám chơi trò này nữa, không ngờ hôm nay lại gặp phải một mê cung thực sự thế này, sao số tớ xui xẻo thế nhỉ?”

Thấy Vương Tiên Dao bị quan như vậy, tôi bất giác không đành lòng, liền an ủi: “Tục ngữ có câu trời không tuyệt đường người, lần trước dù gặp phải biết bao nguy hiểm nhưng đến cuối cùng, chúng ta vẫn hóa nguy thành an đấy thôi. Hơn nữa, chúng ta còn có Kim Nguyên nữa cơ mà, cậu ấy nhiều tài vật lắm, chưa biết chừng lại có thể đưa chúng ta ra ngoài luôn bây giờ ấy chứ!”

Dứt lời, tôi liền đưa mắt qua nhìn Tôn Kim Nguyên. Kỳ thực tôi cũng muốn nhận được câu trả lời khẳng định từ miệng cậu ta, vì tôi bây giờ nào phải là không nôn nóng.

Tôn Kim Nguyên nói: “Cứ đi tiếp xem thế nào thôi, lần này chỉ e tớ cũng chẳng làm gì được.”

Ghi chú:

1. “Thực tiễn xuất chân tri” có nghĩa là có thực tiễn thì mới thật sự hiểu biết.

Chương 20

Âm Dương Lục Hợp

Giữa làn nước bùn ngập quá bàn chân, ba người chúng tôi ngần ngợ đứng đó. Tôi đưa tay gõ đầu, Vương Tiên Dao vạch ngón tay ra đếm, còn Tôn Kim Nguyên thì đưa tay sờ cảm, tất cả đều chìm vào dòng trầm tư.

Vương Tiên Dao chợt nói: “Không phải chúng ta có la bàn sao? Chỉ cần dựa vào đó mà phân biệt phương hướng, khả năng tìm được đường ra không phải sẽ lớn hơn rất nhiều ư?”

Tôn Kim Nguyên đưa tay vỗ đầu đánh bốp một cái, nói: “Phải rồi, chỉ cần chọn lấy một phương hướng, sau đó chỉ cần có nhánh địa đạo nào đi về hướng đó thì chúng ta sẽ chọn lối lấy mà đi, như thế nhất định sẽ không bị lạc đường nữa. Chúng ta đã tiến vào nơi này từ phía sau ngọn núi, tức là từ hướng

bắc, nếu muốn tìm được ngôi mộ trong lòng núi thì cần đi về hướng nam, nhất định là như vậy rồi!”

Tôn Kim Nguyên bảo tôi lấy la bàn trong ba lô ra. Tôi y lời làm theo, lại để chiếc la bàn vào giữa lòng bàn tay, thấy đầu kim chỉ hướng nam trên la bàn sau khi xoay qua xoay lại một hồi liền dừng lại và chỉ thẳng vào cửa hang nơi Tôn Kim Nguyên đang đứng. Tôn Kim Nguyên vui vẻ nói: “Tớ biết ngay là bên này mà, nên mới đứng ở đây trước, ha ha!”

Chúng tôi không nói gì nữa, lập tức tiến về phía sâu trong địa đạo theo hướng chỉ của la bàn. Mọi chuyện lần này có thể nói là thuận lợi ngoài sức tưởng tượng, mỗi lần chúng tôi gặp phải ngã ba đường là la bàn đều có thể chỉ ra cửa hang nằm ở phía nam. Tôn Kim Nguyên tỏ ra hết sức đắc chí về việc lần nào mình cũng có thể đứng đúng chỗ. “Hãy cứ tin tưởng và đi theo tớ đi, tớ sẽ không để các cậu phải chịu thiệt thòi đâu, ha ha”.

Tôi chợt nghĩ tới một việc, bèn nói lại với hai người bạn họ: “Chúng ta vốn đi về hướng nam, tại sao đã rẽ bao nhiêu lần rồi mà bây giờ vẫn đi về hướng nam thế nhỉ?”

Nụ cười trên khuôn mặt Tôn Kim Nguyên sau nháy mắt đã trở nên cứng đờ, cậu ta cau mày, nói: “Đúng thế, hình như là có vấn đề gì đó rồi, tớ chỉ mãi hung phấn mà quên bém mắt không chú ý tới chuyện này!”

Trước mắt lại xuất hiện một ngã ba đường nữa, Tôn Kim Nguyên đi tới ngay trước một ngã rẽ, đầu mang màu đỏ trên kim la bàn chỉ thẳng vào ngã rẽ trước mặt cậu ta, sau đó cậu ta lại đi tới phía ngã rẽ còn lại, và thật bất ngờ, đầu kim la bàn màu đỏ tức thì chuyển hướng chỉ sang phía đó.

Nếu chỉ dựa theo kết quả kiểm tra phương hướng của chiếc la bàn này thì tôi có thể đưa ra một kết luận, đó là: phía bên trái là hướng nam, phía bên phải cũng là hướng nam, ở nơi này có hai hướng nam chia qua hai phía.

Vương Tiên Dao nói: “Chắc không phải là chiếc la bàn này bị hỏng rồi đấy chứ? Đừng nói với tớ là cậu ham của rẻ nên mua hàng nhái bên đường đấy nhé!”

Tôn Kim Nguyên vội vàng thanh minh: “Không thể nào, đây là hàng ngoại quốc chính hãng tớ nhờ người quen mua đấy, chất lượng tuyệt đối không có vấn đề gì. Hơn nữa, cho dù chiếc la bàn này bị hỏng thì hướng chỉ của nó cũng phải rất bừa bãi mới đúng, không thể lần nào cũng chỉ vào hướng mà chúng ta muốn đi được. Theo tớ thấy, vấn đề nhất định là nằm tại mê trận cổ quái này, còn la bàn thì vốn không bị hỏng hóc gì cả.”

Tôi nhớ tới nguyên lý của la bàn từng được học trong giờ vật lý hồi còn học trung học cơ sở, bèn nói: “Lẽ nào tại nơi trong cùng của địa đạo có một khối nam châm lớn, chính từ tính của khối nam châm đó đã làm ảnh hưởng tới công năng của la bàn? Vì trong địa đạo này không có thứ gì ngăn cản, từ trường đi

qua nơi này mạnh hơn từ trường ở những nơi khác không có địa đạo, do đó mũi kim chỉ hướng mới luôn chỉ vào sâu trong địa đạo.”

Tôn Kim Nguyên nghe mà lắc đầu không ngớt, nói: “Nghe thế là đủ biết cậu chẳng hiểu mấy về khoa học tự nhiên rồi, nói năng bừa bãi quá! Ý cậu là nơi nào từ trường mạnh thì sẽ có thể kéo kim la bàn chỉ về hướng đó đúng không?”

“Nhưng cho dù từ trường có chỗ mạnh chỗ yếu thì cực từ cũng không bao giờ thay đổi, do đó bất kể chúng ta đang ở đâu, chỉ cần từ trường của nơi này mạnh hơn từ trường của trái đất, kim chỉ nam của la bàn nhất định sẽ chỉ về phía cực âm của từ trường ở nơi này, còn khi nào chúng ta đi tới nơi mà từ trường của trái đất mạnh hơn từ trường của nơi này, kim chỉ nam sẽ khôi phục trạng thái bình thường chỉ về hướng nam như cũ.”

“Trong khi đó, chúng ta sau mỗi lần rẽ, kim chỉ nam đều chỉ vào sâu trong địa đạo, do đó tớ cho rằng không phải là nguyên nhân này”.

Tôi nói: “Cậu nói nghe mơ hồ khó hiểu quá! Có điều nếu la bàn đã không hỏng, vậy thì chắc chắn là phải tuân theo nguyên lý cùng cực thì đẩy nhau, trái cực thì hút nhau, nếu không phải là có một khối nam châm lớn gây tác động, lẽ nào hai đầu của địa đạo đã được thông điện với nhau, thế là dòng điện mới làm sinh ra từ trường? Nhưng khả năng này thì lại càng nhỏ.”

Tôn Kim Nguyên nói: “Cùng cực thì đẩy nhau, trái cực thì hút nhau, kim la bàn chia hai cực nam bắc, nam là cực dương, bắc là cực âm, cực âm chỉ hướng nam, cực dương chỉ hướng bắc. Tớ còn nhớ sư phụ tớ trước đây từng nói tới một loại trận pháp có tên là Âm Dương Lục Hợp thường được dùng trong việc bài binh bố trận thời cổ, nhưng còn dùng trong việc đào địa đạo làm mê cung thì tớ chưa nghe tới bao giờ.”

“Để bày được trận Âm Dương Lục Hợp cần phải có tổng cộng bảy ngàn hai trăm tướng sĩ, cứ hai tướng sĩ thì hợp làm một nhóm âm dương đứng tựa lưng nhau, âm ở trong dương ở ngoài, xếp thành sáu hình lục giác đều có kích thước bằng nhau, sau đó sáu hình lục giác ấy sẽ tiến sát lại gần nhau theo kiểu cạnh ghép cạnh, chỉ giữ lại khoảng cách rộng bằng hai thân người giữa hai cạnh với nhau để làm đường cho quân địch tiến vào.”

“Lúc ấy, nơi chính giữa sáu hình lục giác đều chính là một khoảng trống hình lục giác đều có diện tích xấp xỉ với các hình ở ngoài, và đó cũng là chỗ dành cho kẻ địch. Một khi kẻ địch đã lọt vào giữa trận rồi, sáu đội nhân mã sẽ cho thế đồng thời ra tay, từng nhóm âm dương luân phiên thay thế cho nhau không ngừng, một khi có người hy sinh thì người bên cạnh sẽ nhanh chóng lấp vào chỗ trống, hình lục giác đều cũng theo đó mà nhỏ dần đi từng chút một, đến tận khi tiêu diệt hết kẻ địch mới thôi.”

Tôi thấy những lời nói này của Tôn Kim Nguyên tuy rằng thú vị nhưng lại chẳng giúp ích gì được cho tình hình của chúng tôi lúc này, bèn nói với cậu ta: “Câu chuyện cậu kể cũng hay đấy, nhưng nó có liên quan gì tới địa đạo này ư?”

Đừng lạc đề xa quá, hãy nghĩ cách giải quyết vấn đề trước mắt của chúng ta đi đã!”

Tôn Kim Nguyên nói: “Cậu đừng nôn nóng như thế, nghe tớ nói hết đã nào. Hơi khác với trận Bát quái, trận Âm Dương Lục Hợp này tổng cộng chỉ có sáu cửa, cũng chính là khoảng rộng bằng hai thân người giữa các cạnh lục giác mà tớ đã nói ở trên.”

“Sáu cửa này lần lượt là Hưu, Sinh, Khai, Đổ, Thương, Tử, trong đó cửa Đổ là nơi để cho kẻ địch đi vào, cửa Khai là nơi dùng để mở một góc lưới tha cho đối phương một mạng, cửa Tử là đường chết cho những kẻ muốn quyết chiến tới cùng, cửa Thương là nơi cho đại tướng hai bên giao phong với nhau, cửa Sinh thì là nơi để bắt giữ tù binh, phân công giữa các cửa hết sức rõ ràng, không hề làm ảnh hưởng đến nhau.”

“Chúng ta bây giờ đang ở trong địa đạo nên không thể thấy hết toàn cục, nhưng dựa vào địa hình cục bộ thì có thể nhận ra khoảng cách giữa các ngã ba ở nơi này xấp xỉ nhau, ba nhánh địa đạo ở các ngã ba thì đều tạo ra ba góc một trăm hai mươi độ, các cậu thử nghĩ mà xem, như thế này còn chẳng phải vừa hay là bảy hình lục giác đều hay sao?”

“Cứ theo suy luận này thì chỗ chúng ta đang đứng bây giờ nhất định là điểm giao nhau của ba hình lục giác đều trong số đó.”

Vương Tiên Dao nhất thời chưa thể mừng tượng ra những điều mà Tôn Kim Nguyên nói, bèn lấy giấy bút ra, sau đó từ một điểm ban đầu vạch ra ba đường thẳng có độ dài xấp xỉ nhau tạo thành ba góc một trăm hai mươi độ, sau khi vẽ xong thì quả nhiên phát hiện trên tờ giấy xuất hiện bảy hình lục giác đều, trong đó có một hình ở chính giữa, sáu hình còn lại thì bao bọc xung quanh.

Tôn Kim Nguyên lại nói tiếp: “Tu tưởng Đạo gia quả là bác đại tinh thâm, không ngờ lại có thể tạo ra hai cực âm dương ở trong địa đạo, có câu rằng “thấp là âm mà cao là dương, gần là âm mà xa là dương”, cho nên việc kim chỉ nam của la bàn chỉ về hướng sâu trong địa đạo cũng chẳng có gì đáng ngạc nhiên.”

Vương Tiên Dao nhìn hình vẽ trên tờ giấy mà hưng phấn mãi không thôi, vội hỏi Tôn Kim Nguyên: “Cậu đã biết được nguyên lý rồi, vậy chắc hẳn có thể phá được trận này đúng không?”

Tôn Kim Nguyên nói: “Tuy tớ có chút hiểu biết về trận Âm Dương Lục Hợp, nhưng đó toàn là nhờ vào mấy lời vụn vặt nghe được từ miệng sư phụ, còn chưa học hỏi một cách có hệ thống bao giờ, hơn nữa cũng chưa từng được xem đồ hình của trận pháp, không biết các cửa Hưu, Sinh, Khai, Đổ, Thương, Tử có thứ tự sắp xếp thế nào và nằm ở đâu.”

“Có điều, trong trận Âm Dương Lục Hợp này đáng sợ nhất vẫn là đi vào cửa Tử, các cửa khác đi vào rồi có lẽ còn sống được, nhưng một khi đã đi vào cửa Tử thì chỉ có đường chết mà thôi. May mà bây giờ chúng ta vẫn chỉ đang đi lòng vòng trong trận, còn chưa bước vào cửa nào cả, nếu không kết quả thế nào thực khó nói lắm!”